

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 13658/15
14.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., поднетој против туженог органа Првог већа Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије, Београд, Краља Милана бр. 14, ради поништаја решења 24 Број: 07-1/15 од 08.09.2015. године, у правној ствари оценом рада и престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Првог већа Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије, Београд, 24 Број: 07-1/15 од 08.09.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 10 У. 4186/13 од 23.07.2015. године, одбијена је жалба А.А. из ..., ул. ... бр. ..., овде тужиоца, изјављена на решење Генералног секретара Народне скупштине Републике Србије, 03 Број: ... од 27.12.2012. године, а којим је, ставом I диспозитива, овде тужиоцу, државном службенику на извршилачком радном месту самостални саветник – инжењер за софтвер, које је разврстано у звање самостални саветник у Сектору за опште послове, Одељењу за електронику, телекомуникације и информатику, Одсеку за рачунарске мреже, интернет и телекомуникације, за период ванредног оцењивања од 31.08. до 11.10.2012. године, након превременог оцењивања одређена оцена “не задовољава”, а ставом II диспозитива истог решења, тужиоцу је утврђен престанак радног односа даном коначности тог решења.

У тужби поднетој Управном суду, дана 28.09.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, јер је надлежност туженог органа утврђена противно одредбама чланова 215. и 216. Закона о општем управном поступку, с обзиром да је исти састављен од државних службеника запослених у служби Народне скупштине Републике Србије, подређених доносиоцу свих првостепених решења у Народној скупштини – Генералном секретару Народне скупштине Републике Србије, који је преузео надлежност за одлучивање по изјављеној жалби. У вези коначности првостепеног решења од 27.12.2012. године, позива се на пресуду Управног суда 10 У. 4186/13 од 23.07.2015. године, те истиче да другостепени орган није поступио у извршењу наведене пресуде, односно није прихватио правно схватање суда, јер је у

оспореном решењу од 08.09.2015. године, навео да је ожалбено решење постало коначно и извршно даном 07.03.2013. године и приликом одлучивања игнорисао чињеницу да ни решење о привременом оцењивању, као претпоставка доношења решења о ванредном оцењивању, није коначно и извршно. Позива се и на пресуду Узз 2/10 од 19.03.2010. године Врховног касационог суда, коју је преузео са интернет презентације суда. Даље у тужби цитира одредбу члана 142. став 1. и 2. и 143. став 1. Закона о државним службеницима, као и одредбу члана 261. Закона о општем управном поступку. Такође истиче да, с обзиром да решење о привременом оцењивању 03 Број: ... од 10.07.2011. године, није коначно, јер није одлучено по жалби на наведено решење, а жалба одлаже извршење наведеног решења, то наведено решење није коначно, па се поступак ванредног оцењивања није могао ни започети, а посебно ни донети решење о ванредном оцењивању. Код изнетог, по оцени тужиоца нису постојале законске претпоставке, да првостепени орган донесе решење о престанку његовог радног односа, а посебно није могао да истовремено донесе решење о ванредном оцењивању и о престанку радног односа. Ово посебно, јер је у конкретном случају јасно да је оспорено решење донето са циљем да се покрије незаконито поступање првостепеног органа, а све са намером да тужиоцу престане радни однос. Даље у тужби истиче да против једног од оцењивача, контролором у поступку оцењивања – Б.Б., води управни спор у предмету 21 У. 11148/13, а због непостојања коначног и извршног решења о тужиочевом пријему у радни однос. Имајући у виду наведено, тужилац сматра да суд треба да одлучи у спору пуне јурисдикције, а посебно због утврђења надлежности другостепеног органа у оквиру првостепеног органа, што би коначно у овој управној ствари била једина могућност. Даље захтева од суда, позивајући се на одредбу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, да у предходном поступку, утврди ништавост решења 03 Број: ... од 27.12.2012. године, а из разлога што га је немогуће извршити, јер је већ извршено 07.03.2013. године, и што решење о привременом оцењивању 03 Број: ... од 10.07.2011. године, није коначно. Уколико суд не огласи ништавим ожалбено решење, предлаже да суд тужбу уважи и поништи ожалбено и оспорено решење, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове овог спора, које у тужби није определио.

Тужени орган је, у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби чл. 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст.1. Закона о управним споровима, Управни суд по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и доказа у списима, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је исто донето у извршењу пресуде Управног суда 10 У. 4186/13 од 23.07.2015. године, којом је уважена тужба тужиоца и наложено туженој Жалбеној комисији Народне скупштине Републике Србије, да у року од 30 дана од дана пријема ове пресуде донесе решење по жалби тужиоца од 25.01.2013. године, изјављеној против решења Генералног секретара Народне скупштине Републике Србије 03 Број: ... од 27.12.2012. године. У извршењу наведене пресуде, тужени орган је оспореним решењем, одбио жалбу тужиоца, као неосновану и потврдио ожалбено решење од 27.12.2012. године, са позивом на одредбу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку. Образлажући своју одлуку, тужени орган је у образложењу оспореног решења цитирао одредбе чланова 140. став 1.; 82. став 3.; 84. став 1. и став 2.; 84а., 85. став 2.; 86. став 2. и 3., као и члан 144. став 2. Закона о државним службеницима; навео шта је одлучено ожалбеним решењем 03 Број: ... од 27.12.2012. године; цитирао одредбу члана 16. Одлуке о организацији и раду службе Народне скупштине Републике Србије, која се односи на надлежност туженог

органа за одлучивање о жалбама на првостепена решења, као и цитирао одредбу члана 19. Закона о управним споровима. Такође је у образложењу навео да нису основани жалбени наводи тужиоца, а који се односе на наводе да ожалбено решење није коначно и извршно, тим пре, што је тужиоцу у акту којим му је достављено предметно решење, обавештен о могућности подношења тужбе Управном суду на основу члана 19. Закона о управним споровима. Даље је навео, да је поступак оцењивања државног службеника, овде тужиоца, у свему спроведен по закону, позивајући се на одредбу члана 86. став 2. и 3. Закона о државним службеницима. Ово са разлога, јер по оцени туженог органа није имало потребе да се тужиоцу даје оцена за први квартал 2012. године, у писаној форми, с обзиром да је државни службеник својим радом задовољио постављене критеријуме. Како у другом кварталу исте године није задовољио постављене критеријуме, одређена му је оцена “не задовољава”, због чега је правилно првостепени орган упутио тужиоца на ванредно оцењивање, где му је сходно одредбама Закона о државним службеницима, поново одређена оцена “не задовољава”, због чега му је решењем Генералног секретара Народне скупштине Републике Србије, престао радни однос. Како тужени орган у законском року није одлучио по жалби тужиоца, то по оцени туженог органа, решење којим је тужиоцу престао радни однос, постало је коначно и извршно са даном 07.03.2013. године.

Међутим, по налажењу Управног суда, основано се у тужби истиче да, у конкретном случају нису били испуњени услови да се истим решењем одлучи о питању оцењивања државног службеника и о престанку његовог радног односа, будући да је коначност решења о оцењивању предуслов за доношење решења о престанку радног односа.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 104/2009), прописано је да су руководиоци органа државне управе, јавних агенција и организација за обавезно социјално осигурање и друга овлашћена лица у тим органима, односно организацијама, у складу са законом, дужни да изврше проверу квалитета рада запослених у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог Закона, док је одредбом става 5. истог члана закона прописано да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена “не задовољава” престаје радни однос даном коначности решења.

Одредбом члана 132. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/2005 ... 104/2009), прописано је да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководилац органа доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао, као и да се против таквог решења може покренути управни спор.

Код оваквог стања ствари, тужени орган је био дужан да донесе одлуку о оцењивању државног службеника, да ту одлуку, на начин прописан Законом о државним службеницима, достави државном службенику и да тек пошто та одлука постане коначна, донесе решењем којим ће утврдити разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

Поред тога, оспорено решење је фактички неизвршиво у делу који се односи на престанак радног односа, јер датум престанка радног односа није диспозитивом одређен. Чињеница је да у случају када државни службеник буде оцењен са оценом “не задовољава”, радни однос му престаје, по самом закону, у складу са одредбом члана 10. став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 104/2009), али се разлог за престанак радног односа и датум престанка радног односа морају утврдити посебним решењем, у смислу наведене одредбе члана 132. Закона о државним службеницима. Ово стога, што датум престанка радног односа није законом одређен, већ одредив, па је управо то разлог због кога је и требало донети посебно решење о престанку радног односа, пошто се претходно утврди са којим датумом је државном службенику радни однос престао, односно када је постала коначна одлука о

оцењивању, а што представља будућу неизвесну околност коју треба утврдити на основу доказа о извршеном достављању решења о оцењивању.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у ставу првом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. наведеног Закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. истог Закона.

Имајући у виду да тужилац није определио трошкове управног спора, у смислу члана 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), суд је одбио његов захтев за накнаду трошкова овог управног спора и одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредби чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

Како је суд наложио туженом органу да отклони повреду правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови да суд уместо органа донесе одлуку како је то тужбом тужилац предложио, јер нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.03.2016. године, 21 У 13658/15

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП